

Ἡ Βάνδα τῷ ἑκαμὲ σημειῖον διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ εἶπεν εἰς τὸν κόμητα.

— Ἡ Ναδέγα σὰς ἀναμένει. Μετάθετε νὰ τῇ ἀναγγεῖλητε ὅτι ἐπανέρχομαι μετ' ὀλίγον.

— Θὰ σὰς ὑπακούσω τυρλῶς, ἀπεκρίθη ὁ Στέρφανος μετ' ἐνδομύχου πικροῦ στεναγμοῦ.

Δὲν τῇ ὑπάκουσεν ὅμως ἀμείσως. Εἰσῆλθε κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐρρήθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν κρητῶν κεινωμένην, ἤρξατο νὰ κλαίῃ.

— Ἀδύνατον! ποτὲ! ἐψιθύριζε. Καὶ ἐν τούτοις ἐφαίνετο συγκεκινημένη. Ὁχι! ὄχι! οὐδὲν ποτὲ θὰ δυνηθῇ νὰ μὲ κάμῃ νὰ λησμονήσω τοὺς μάγους ἐκείνους ὀρθαλμούς της, οἵτινες ἀκαταπαύστως ἐμπήγνυνται εἰς τὴν καρδίαν μου, τὴν γλυκεῖαν αὐστηρὰν αὐτῆς φωνήν, ἧς ἡ ἀναπόλησις σπαράσσει καὶ τῆκει τὴν ὑπαρξίν μου.

Ἐλαβεν ἕκ τινος ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐξηρημένους πανοπλίας ὀξύστομον ἐγχειρίδιον καὶ ἔθεσε τὴν αἰχμὴν του ἐπὶ τοῦ πτήθους του.

Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΛΟΓΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΗΣ ΑΥΤΩΝ

Ὁ λαὸς ὁ μελετῶν καὶ γινώσκων τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ, κρίνει σχεδὸν πάντοτε ἀσφαλέστερον καὶ ὀρθότερον περὶ τε τῶν παρόντων αὐτοῦ πραγμάτων, καὶ περὶ τῶν ὄρων τῆς προόδου καὶ περὶ τῆς μελλούσης αὐτοῦ τύχης, εἰς τὸ θεῖο Γκιζῶτος.

I

Ἐν τῶν καλλίστων μερῶν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας εἶνε καὶ τὸ ἀπὸ ἀπὸ τῆς παιδείας τῆς τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατορίας δηλ. τοῦ ἔτους 1453 καὶ τῶν προτέρων χρόνων μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, καθόσον τοῦτο ἀφορᾷ τὰ θεμέλια τῆς παρ' ἡμῖν ἀναγεννήσεως τῶν γραμμάτων καὶ ἐν γένει τῶν ἐπιστημῶν καὶ τὴν διατήρησιν τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν χαρακτήρος ἀλώθητου καὶ ὅσον οἶον τε ἀμώμου. Διότι γνωστὸν εἶνε ὑμῖν, ὅποσοι ἀγῶνας ἐγείναν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, τούτέστιν τῆς ἐλευθερώσεως αὐτῆς, ὑπὲρ τῶν γραμμάτων, ὧν τότε τινες σπινθηρὲς ἐσώζοντα καὶ ἐπομένως μεγάλως καὶ σπουδαίως δραστηριότητος ἦτο ἀνάγκη, ὑπὲρ τῆς διαλύσεως τοῦ βαθέως σκότους, τοῦ καλύπτοντος τὸν ἡμέτερον ἕριζοντα. Τὴν εὐτυχὴ δὲ λύσιν τῶν σπουδαιωτάτων

τούτων ζητημάτων διὰ τὸ ἔθνος, ἐπὶ νεύον οἱ τότε ἡμέτεροι πρόγονοι, ἀξία ποιούντες ἔργα τῶν πρόπαλαι Μαραθωνομάχων διὰ τῶν διαφόρων συγγραμμάτων, ἅτινα, ὡς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων τὰ ἐριστουργήματα διακονίζουσι τὴν πνευματικὴν καὶ κοινωνικὴν πρόδον τοῦ ἔθνους, οὕτω καὶ αὐταὶ διὰ τῶν συγγραμμάτων τῶν περιγράψαν τὴν κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας ὀδύσειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, τονοῦντες δι' αὐτῶν τοὺς νεωτέρους Ἕλληνας καὶ διατήρησαν τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ τὴν θεῖαν γλῶσσαν τῶν προγόνων ἐν τοσοῦτοις περιπερασμοῖς ἀλλοφύλων ἐπιδρομῶν, προτρέπιντες ἡμᾶς διὰ τῶν πράξεών των ἐπὶ τὰ βελτίω, δίδοντες αὐτάς ὡς συμβουλίας. Ἄν ὅμως οὗτοι καλύπτονται ὑπὸ τοῦ σκότους καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν ἡ ἔλειπον, μὴ δυνηθέντες νὰ διαπράξωσιν, οἱ αὐτοὶ διέπραξαν, βεβαίως ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ ἐχάνετο ἐν τῷ κυματώδει κελάρει τῶν ἐθνῶν, θὰ ἐξηρανόετο ἐκ τοῦ πρῶτου τῆς ἱστορίας ὡς τὰ ἔθνη τῶν Αἰγυπτίων Βαβυλωνίων καὶ ἄλλων Ἀσιατικῶν φύλων καὶ γνωστὸν τότε γίνεται ὁποῖα ζῆμιά ἐθνικὴ εἶνε ἢ μὴ ἔρρενα αὐτῶν. Καὶ μ' ὄλον τοῦτο λυπηρὸν τῶνόντι, ὀλίγη φροντίς πρὸς τοῦτο κατεβλήθη καὶ νῦν καταβάλλεται διὰ τὴν δυσχερείαν, ἧτις ὅμως πρέπει νὰ κατανικηθῇ χάριν τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος, ἔπρεπε καὶ πρέπει ν' ἀμιλλώμεθα ὡς πρὸς τοῦτο πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους, οἵτινες ἐκαστοτε γράρουσιν διάφορα ἱστορικὰ λεξικά διαφόρων ἀνδρῶν, ἀκμασάντων κατὰ τοὺς τελευταίους τοῦτους αἰῶνας, ὅσον εἶε δυνατόν τε λειότερα. Ποῖα ἄρα γε ἡ ἀξία τῆς τοιαύτης μελέτης; ἐὰν τὸ ζήτημα τοῦτο ἐξετάσῃ τις βαθέως θὰ ἴδῃ ὅτι οἱ ἔσχατοι οὗτοι αἰῶνες εἶνε κλύμαξ τις, ἧτις συγκεκλιούσα ἐν αὐτῇ τὰς πρώην βαθμίδας τῆς προόδου τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τῶν συγγραμμάτων της, οἵτινες ὑπῆρξαν πολλῶ περισσότερον Ἑλληνες καὶ οἱ ὅποιοι δι' ἴσαντες τὰ θεῖα ἔμματα τῶν ἡμετέρων προγόνων καὶ βλέποντες ἐφαρμοζόμενας τὰς ὠρελίμους αὐτῶν θεωρίας, τὰ ἀποτελέσματα τὰ προκόποντα ἐξ αὐτῶν καὶ τὰς ἐκ τῶν ἐναντίων βλάβας, ἔφερον ἐπὶ τίλους καὶ αὐτοὶ ὠριμότερους καρπούς πρὸς περισσότεραν ὠφέλειαν αὐτοῦ τοῦ ἔθνους, εἶνε λοιπὸν ἡ κλίμαξ δὲ ἧς διαπερῶμεν ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων πρὸς τοὺς νεωτέρους κανονικῶς μάλιστα διὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος δηλ. τὸν δικυρῆστατον ἦλιον τοῦ σύμπαντος καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν χιμαρικὴν, διὰ προμερῶν χαρμμάτων, περιπλανήσεων ἐν ἀρηνέσι, ἀπισθοδρομήσεως τῆς διανοίας ἡμῶν ἀλλὰ διὰ τῶν ἴσων βελτίωνος, καθ'

ὅν ἀποκτῶμεν καὶ δυνάμεις ν' ἀναπτρωθῶμεν πρὸς τὰ ἄνω.

Τοιαῦτα θέμεθλα τῆς κλίμακος ὑπῆρξαν Δημήτριος Χαλκοκονδύλης Δημήτριος Γαληνός, Μανουὴλ Χρυσολωρᾶς, ὅστις ἐδίδαξε τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐν Φλωρεντίᾳ ἀπὸ τοῦ 1390—1400 ἔχων μαθητὰς πολλοὺς διακεκριμένους πολιτικούς, ὁ Θεόδωρος Γαζής, ὅστις ἀναχωρήσας ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Θεσσαλονίκης τῷ 1430 ἀνεδείχθη πρῶτος πρότασις τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὀργανισθέντος ἐν Φερράρα Πανεπιστημίου, Γεώργιος ὁ Τραπεζούντιος, διδάξας ἐν Ἑνετίᾳ καὶ εἶτα σπουδαιότητα καθηγητῆς τῆς φιλοσοφίας καὶ ῥητορικῆς ἐν Ῥώμῃ, ὁ περίφημος Βησσαρίων, ὅστις ἐκλατινισθεὶς, ἐν καὶ ἦτο Ἑλληνικῆς καταγωγῆς διήνευσε τὸν βίον του καταγιγόμενος πάντοτε ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τῶν συγγραμμάτων του καὶ διὰ τῶν πράξεών του. Οὗτος ἐν τῇ γενομένῃ συνειδήσει τῶν ἀτιπροσώπων τῶν διαφόρων ἐπικρατειῶν τῶν χριστιανῶν ἐδημηγόρησε ἐπὶ πολὺ ὅπως δυνηθῇ ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν Ὀσμανικὴν ὀσμὴν, ὡς πρόξενον τοσοῦτων δυστυχιῶν εἰς ἔθνη περιπεσσόντα εἰς δυσχερεῖς περιστάσεις ἢ μὲν πετόμενα ἐν τῷ αἰθέρι τοῦ κοινωνικοῦ βίου ὅπερ βεβαίως εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἂν ἡ εὐρωπαϊκὴ πολιτικὴ καινῶνις, σκερθεῖσα μὲ τὴν ἀνωτέραν καὶ εὐγενῆ συνείδησιν τοῦ πολιτικοῦ βίου, ἔθετεν ὄριον εἰς τὸ βάρβαρον τοῦτο μίγμα, τοῦ νὰ μελῶνῃ τὸν ὀσημέραι ἀναπτυσσόμενον πολιτισμὸν, γενόμενον ἐμπόδιον. Ἴδου τί λέγει σχετικῶς πρὸς τὴν ἰδέαν μας ταύτην ὁ σοφὸς ἡμῶν ἱστορικὸς Κ. Παπαρηγόπουλος. «Ἡ ὀσμανικὴ κατάκτησις οὐ μόνον ἐξηράνισε πᾶν ἔχνος πολιτισμοῦ ἐν ταῖς ἀρχαίαις ταύταις αὐτοῦ ἐστίασι; ἀλλ' ἀκροτηριάσασα ἀπὸ τούτου τοῦ μέρους τὴν Εὐρώπην ἀπεστέρησεν αὐτὴν τῶν ποικίλων πλεονεκτημάτων, ὅσα ἤθελε ποιεσθῆ ἐὰν ὁ Ἑλληνισμὸς διέσωζε (ἰδίαν αὐτονομίαν. Αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ Εὐρώπη ὑπέστη τὰς μεγίστας τῶν συμφορῶν. Ἡ Οὐγγαρία ἢ Γερμανία ἢ Ἰταλία ἐλεηλατήθησαν παλλάκις ὑπὸ τῶν τουρκικῶν στρατιῶν ἢ Μεσόγειος κατέστη ἐπὶ αἰῶνας ὄλου; λεία τῆς μωαμεθανικῆς πειρατείας. Καὶ ἀφοῦ δὲ ἐπὶ τίλους τὸ ὀσμανικὸν κράτος περιστάλη καὶ ἐταπεινώθη ἡ ἀδυναμία αὐτοῦ ἀπέστη, οὐδὲν ἦτιον ὀχληρὰ ἢ ἡ προτέρα δύναμις καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης καθ' ἡμῶν γράφομεν ἡ Εὐρώπη σύμπασα ἀγωνεῖ μὴ γινώσκουσα τί νὰ πράξῃ πρὸς διόρθωσιν τοῦ κωκεῶνος, ἐν αὐτῇ ἐν τῇ ἀναταλῇ ἐδρημοῦρησε). Ἄλλ' εἰς μάτην ὁ ῥόσφορ ἡμῶν ἐπιμύλησεν διότι ἦτο Ἑλληνικῆς καταγωγῆς. Ὁ Βησ-

σαρίων ἦτο τὸ κέντρον τῶν λογίων ἀνδρῶν ἐν Εὐρώπῃ ὅπου οἱ τότε μεγίστανες ἐρθόνησαν. Ἀποθανῶν κατέλειπεν τὴν σπουδαιότατην βιβλιοθήκην του εἰς Ἑνετιαν διὰ τοὺς ἑταίρους του, τοὺς καταφεύγοντας ἐκεῖ πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν διανοητικῶν αὐτῶν δυνάμεων. Τοιοῦτοι προσέτι ὑπῆρξαν ὁ Ἰσιδώρος Γαζής, ὁ Γεώργιος Ἀμαρούτης, ὁ καὶ Σκενδέριπης περὶ οὗ ὁ περίφημος ἐν τοῖς ἱστορικοῖς Καθηγητῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου Κ. Παπαρηγόπουλος ἰκανὸν λόγον ἐποίησατο. Γεώργιος Ἀργυρόπουλος, Κωνσταντῖνος Λάσκαρης, Ἀνθιμος Γαζής, ὁ αἰδιμὸς Κοραΐς, ὁ μέγας ἀνακαινιστῆς καὶ ἀναπλάστης τῆς κοινῆς γλώσσης ἔθνους ἀποδείξας διὰ τῶν συγγραμμάτων του ὅτι ἡ καθωμιλημένη εἶνε θυγάτηρ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνισμοῦ, Εὐγένιος ὁ Βούλγαρης καὶ λοιποὶ, οἵτινες προσεπάθουν ν' ἀποκτήσωσιν τὴν εὐνοίαν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κοινῶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν συνετέλεσαν καὶ οἱ διάφοροι ὑπηρεσίας ἀναλαμβάνοντες ἐν τῷ ὀθωμανικῷ ἔθνει, ὡς ὁ μέγας Λογολέτης Ἰεραξ, ὁ ἀρχὼν Ξειάκης ὅστις ἔσωσε τὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς καθαιρέσεως διὰ τῆς ἰσχύος του. Περὶ τούτων λέγει ὁ καθηγητῆς Κ. Παπαρηγόπουλος. Ἄλλ' ὁ κυριώτατος τοῦ σημερινῷ ἑλληνικοῦ ἔθνους εὐεργέτης ὑπῆρξε κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους αὐτὸ τὸ ἔθνος ἐν συνόλῳ λαμβανόμενον, ἥτοι ἡ μεγάλη τῶν Ἑλλήνων οὐδὲ, οἵτινες διαγαγόντες ἐπὶ 4 ἑκατονταετηρίδας βίον ταλαιπώρον ἐν ἀδιαλείπτοις κακουχίαις καὶ καταπίεσει καὶ συνεχῶς σχεδὸν ἐπαναστατοῦντες διέσωσαν ἀλόβητον τὴν γλῶσσαν τὴν θρησκείαν τὴν ἐθνότητα καὶ τὰς περὶ ἀγαθωτέρου μέλλοντος ἀκραδάντους πεποιθήσεις. Μετὰ ταῦτα τὸ 1700 καὶ ἔξῃ διάφοροι ἄνδρες ἤρχισαν καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι νὰ ἀναμορφῶσιν μαθητὰς χρῆσιμεύοντας πρὸς διὰδοσιν τῶν γραμμάτων διὰ τῆς διδασκῆς τῶν καὶ τοιοῦτοι ἦσαν κατ' ἰσχύος τοὺς χρόνους Νικηφόρος ὁ Θεοτόκης, Ἀθανάσιος Φαλιῶς, Πάριος ὁ Ἀθανάσιος, Δικρόθεος, Πρωῖος Λάμπρος, Φωτιάδης, Κ. Κούμας, Κ. Οἰκονόμος Βάμβα, Γεννάδιος. Ἰνωστὸν ὅμως ὅτι εἰς τὴν τῶν αὐτῶν διὰδοσιν τῆς παιδείας συνετέλεσαν καὶ ἡ πρόθυμος ἐνέργεια τῶν τότε δεσποζόντων Ἑνετῶν.

Παρατηροῦντες νῦν τὰς συμφορὰς καὶ τὰς περιστάσεις, εἰς ἃς περιέπεσαν τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, ἀποφαινόμεθα διαρκῆς ὅτι οὐδὲν ἔθνος διεξήγαγεν τόσον καλῶς τὸν βίον του καὶ ἐνδόξως, ὅσον τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, χάρις εἰς τοὺς κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἀκμάσαντας

Ἑλληνας εἰς οὓς πρέπει νὰ ἀναπέμψωμεν τοὺς εὐχόμενους καπνοὺς τῆς εὐλιχρινουῦς καὶ βαθύτης ἡμῶν εὐγνωμοσύνης. Διότι οὗτοι ἀπέτελεσαν τὸ στέλεχος τοῦ δένδρου ἀνευ τοῦ ὁποῦ αἱ κρηπίδες, αἱ τεθεμελιωμέναι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων προγόνων μας δὲν ἤθελον στερεωθῆ καὶ ἐπομένως ἤθελον καταπέσει. Τοιοῦτους λοιπὸν μαρτυρῶντες πρέπει νὰ ἐξετάζωμεν ἀκριβῶς. Ὁ δὲ τρόπος ὁ ἐπιτυχῆς, καθ' ὃν πρέπει νὰ περιεργαζώμεθα τοὺς χρόνους αὐτοὺς εἶνε ὁ ἔξῃς. Νὰ λαμβάνωμεν ἕκαστον συγγραφεὰ καὶ τούτου μὲν τὸν βίον, νὰ ἐξάγωμεν ἀκριβῆ καὶ ἀληθῆ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων παρ' ἡμῖν βοηθημάτων ἢ ὑπομνημάτων καὶ οὐχὶ παραδεχόμενοι ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυγεν ἐν ἑξ' αὐτῶν ὑπόμνημα, ὡς ἀληθές, ὅπως συνέβη ἐν τῇ νεωστὶ ἐκδοθείσῃ συγγραφῇ τοῦ βίου τοῦ αἰδιμοῦ Κ. Κούμα ὑπὸ Α. Ἐμμανουῆλ, ἧς τὸ πλεῖστον εἶνε ἀντιγραφή νὰ εἰσταζώμεν τὰ συγγραμματα αὐτῶν σχετικῶς πρὸς τὰς βαθμίδας τῶν προγεγενημένων καὶ τῶν ἐπομένων, ἵνα καθορώμεν τὴν θέσιν, ἣν κατέχουσι ἐν τῇ φορᾷ τῆς προόδου καὶ τὰ ἔθιμα καὶ τὴν κατὰστασιν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ εἶη καὶ τὸν τρόπον, ὃν χρῆσιν ἐποιήσατο ὁ συγγραφεὺς, ὅπως διὰ τῶν συγγραμμάτων προῆξῃ τὸν τῶν συμπολιτῶν του νοῦν.

Δυστυχῶς ἐν ᾧ ἐγγύει τοὺς ἄλλους χρόνους τῆς ἱστορίας τῶν ἐπιστημῶν καὶ πάντων δύναται τις νὰ ἴδῃ διὰ πολλῶν ὀφθαλμῶν πασιφανῶς τ' αὐναντίον αὐτοὺς τοὺς παρελθόντας αἰῶνας μολις τις διὰ μικρῶν δύναται νὰ ἀτενίσῃ. Ἄν καὶ πρέπη ἕκαστος μὲ ὄλως τὰς ὑπαρχούσας δυσχερείας, νὰ ἐπιχειρῇ ἔργον, οὕτως ἢ ὠφέλεια εἶσται κοινὴ τῷ ἔθνει καὶ ὅπερ μεγίστην χάριν θὰ ἀπονέμῃ εἰς τὸν ποιήσαντα φανεράν τὴν μέσθην γενεάν τοῦ ἔθνους του, ἥτις ἀκολουθοῦσα τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαίας πρὸς τὸν προορισμὸν αὐτῆς καὶ λειψύσασα τὰς καρδίαις διὰ νέων εὐγενετέρων θρησκευτικῶν αἰσθημάτων, ὅπερ ἀποδεικνύει καὶ ὁ μέγας Βασίλειος ὅς ὡς ἀρχὴν. ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ φιλοσοφία εἶνε καλλώπισμα πάσης χριστιανικῆς ψυχῆς, ἢ ἀνέμειξε ἐν παντί τὸ καλὸν καὶ ὠφέλιμον παρέχοντα πρὸς τούτους κέντρα μελισσῶν.

Συγγραμματα τοιαῦτα δι' ὧν δύναται τις νὰ σπουδάσῃ τὴν ἐποχὴν ταύτην παρ' ἡμῖν εἶναι τὰ συγγραμματα καὶ αἱ διατριβαὶ τοῦ περιφανοῦς καθηγητοῦ Κ. Παπαρηγόπουλου, ἀνδρὸς ἀσχοληθέντος λίαν ἐμβριθῶς ὡς πρὸς ἔθνη καὶ τοῦτο (ζήτημα β.) τοῦ ἐντιμοτάτου ὁμογενοῦς ἡμῶν ἐν Παρισίοις κ. Σάθα; γ.) τοῦ ἱατροῦ κ. Γούδα δ.) τοῦ περικλύτου ἄνδρ. Παπαδοπούλου

Βρετοῦ, εἰς οὗ τὸ ἔργον οὐ μόνον δύναται τις νὰ ἴδῃ τὴν μεγάλην προθυμίαν, μὲ τὴν ὁποῖαν διάφοροι ξένοι τε καὶ Ἕλληνες προσφέρουσι καὶ ἐπιθυμοῦσι τὴν ἀπόκτησιν τοιοῦτων συγγραμμάτων ἀλλὰ καὶ κατάλογον τῶν διαφόρων Ἑλληνικῶν βιβλίων τῶν ἐκδοθέντων κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας καὶ ὀλίγα τινα ἄλλα ὡς Σχίρα ἢ νέα Ἑλλάς, ὅπερ ἐξεδόθη νεωστὶ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ι. Κρίμου, τοῦ Ῥίζον Λενοῦλου καὶ παροδικῶς τοῦ Γάλλου Lrunet manuel du binaire, ἐν ᾧ καταχωρίζεται καὶ ἐπικρίσις ἕκαστου συγγραμματος καὶ τοῦ Ὀδίου de grecis illis. Χαίρομεν δὲ διότι βλέπομεν ἀνακαινιζόμενον τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Λάμπρου ὡς τοῦτο δεῖκνυσι ἡ ἱστορικὴ πραγματεία περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ προόδου τῆς τυπογραφίας ἐν Ἑλλάδι μέχρι τοῦ ἔτους 1821 τὰ ἐκδοθέντα ἔργα τοῦ Ἀκομινατοῦ, ἡ ἐκδοσις τοῦ περὶ ζωγραφίας ἀνεκδότου, αἱ διάφοροι μελέται περὶ ἐκκλησιῶν, ὡς ἡ περὶ οἰκοδομῆς τῆς τῶν Ἁγίων Θεοδώρων κ.λ.π. καὶ οὓς ἡμεῖς ἀκολουθοῦμεν, μέλλοντες νὰ ἐξετάσωμεν ἐν τῶν τοιοῦτων ἀντικειμένων θηλ. ὁποῖος ὁ Κ. Βαρδαλάχος, ὁ βίος αὐτοῦ καὶ ἡ ἐπιγενομένη ὠφέλεια εἰς τὸ ἔθνος παρ' αὐτοῦ.

Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.

Ν. Σ. ΦΑΡΑΝΤΑΝΤΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Φιλόμοσος ἄγγλος, διατρίβειον ἐν Ἰταλίᾳ, προήθετο ἄθλον ἐκ 500 φράγκων ὑπὲρ τῆς καλλιτέρας εἰς τὴν ἑλληνικὴν μεταφράσεως τοῦ πολιτικοῦ λόγου, ὃν ἀπήγγειλλεν ἐν Βονωνίᾳ κατὰ τὴν παρελθόντα φεβρουάριον ὁ βουλευτῆς Μιχαήλης, πρῶτον πρωθυπουργός. Εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ διαγωνίσματος ἐπιτροπὴν, συγκειμένην ἐκ τοῦ πολυμαθοῦς βουλευτοῦ Βόγκη καὶ τοῦ καθηγητοῦ Πελλισιόνη, προσήχθησαν δώδεκα μεταφράσεις τοῦ ἀνωτέρω λόγου εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν. Ἀλλὰ μετ' αὐστηρὸν ἑλεγχον ἢ ἐπιτροπὴ οὐδεμίαν τῶν δώδεκα τούτων μεταφράσεων ἀπέφηνεν ἀξίαν τοῦ ἐκ 500 φράγκων βραβεῖου. Τὸ διαγώνισμα δὲν ἐπαναλαμβάνεται πλέον.